

far jag hem igen till min onstiga
ö. — Du skref i ett bref till L som
jag läste i dag att du skulle önska
att jag fick vara med om dina
andeliga väderväxlingar. Det vill
jag också önska om det inte vore
fäfarigt. Inte är världens batter
nyttigt för själen, men inte har jag
heller funnit det nyttigt att vara
så ensam som jag. Försök nu
att söka tillika både själens och
kroppens hälsa så kan du sedan
i din tur bläsa på den flocken
de gnistan i min forterkade

själ. Här är så tomt efter dig och
Fanny och Toini så här tycks vara
så litet folk på vårt gamla Kuds
näs. Underligt, är det att se denna
riktigt fullvuxna människan,
hon tycks vara rask och be-
styrsam derute, nog kan det
vara nyttigt att vänja sig
vid litet bestyr. Det blir nu
så mörkt att jag måste sluta
om jag hinner skall jag tilläg-
ga några ord i morgon. —
d. 7. jag blef väderfast här i dag, det
regnar utan uppehåll, jag fruktar
nog att mitt folk väntar mig i Jakobstad.

Mamma är trött och ruslig i dag.
 nog kommer Mamma att sakna Fanny
 som så väl förstår att pyssla om henne
 att jag vist inte kans det så bra. Mamma
 har gifvit Fanny lof att vara borta så
 länge hon vill, men jag tror inte att
 hon har ro att dröja alltför länge.
 Det oroar mig då jag ser Mamma vara
 skralare och tänker att hon går på graf-
 vens brädd, ~~men~~ du vet väl hvarför, men
 jag kunde väl själv vara lika nära graf-
 ven och är ofta likgiltig därför. Du
 kan väl ha många att skrifa till men
 någon gång kunde du väl få tid att
 låta mig titta litet i ditt inre lif nuför-
 tiden också, det är så länge sedan det
 bestodt mig. Må väl nu min egen syster
 fäst om din kropp och hjäls nälsta
 men glöm inte att båda skola hämtas
 med bönen ofvanifrån.

